

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **W. W.**, nar. XXX, občana Čínské lidové republiky, v ČR bytem XXX, zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem, AK Čechovský & Václavek, s.r.o., se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2015, č. j. MV-77507-5/SO-2015,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 2. 7. 2015, č. j. MV-77507-5/SO-2015, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč k rukám právního zástupce Mgr. Marka Čechovského, advokáta, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“), zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 4. 2015, č. j. OAM-4629-61/PP-2011 (dále jen „ministerstvo“). Tímto rozhodnutím byla žalobci z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 87b v návaznosti na § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o povolení k přechodnému pobytu.

Žalobce v podané žalobě nesouhlasí s žalovaným, že nesplnil podmínku uvedenou v § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců tím, že předloženými doklady dostatečně nedoložil, že je rodinným příslušníkem občana EU, resp., že má s občanem EU vztah obdobný vztahu rodinnému.

Žalobce citoval § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a konstatoval, že sdílení společné domácnosti a vztah obdobný vztahu rodinnému, nelze prokázat exaktním důkazním prostředkem. Na rozdíl od manželství není možné nikde získat „papír“, nějaké osvědčení, že spolu lidé ve vztahu sdílí společnou domácnost, nebo mají vztah obdobný vztahu rodinnému. Žalovaný však po žalobci žádal předložit „doklad“ jako listinný důkaz, čímž postupoval protizákonně a porušil tím ustanovení o řízení před správním orgánem.

Dle žalobce měl správní orgán vycházet z nepřímých důkazů doložených žalobcem. Těmito důkazy se však žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezabýval, ačkoli prokazují, že je nevlastním otcem dcer partnerky, s níž žalobce žije. Jeho tvrzení prokazují konkrétně výsledky účastníků řízení, doložená čestná prohlášení, výsledky pobytových kontrol, fotografie ze společného života, anebo doklady o platbách za služby a za věci denní potřeby při vedení společné domácnosti. V podstatných skutečnostech se účastníci řízení shodli, drobné rozpory ve výpovědích účastníků nelze považovat za zásadní. Detaily, na které se soustředilo ministerstvo, např. neznalost velikosti obuvi potomka, nebo chybějící datum na fotografiích, žalobce také nepovažuje za zásadní.

Napadené rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí je v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správního řádu“), neboť žalovaný nezjistil stav věci bez důvodných pochybností a porušil žalobci právo na spravedlivý proces tím, že jinak hodnotil důkazy svědčící v jeho prospěch a jinak důkazy, které byly v jeho neprospěch. Dle žalobce správní orgány porušily i § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného nesplňuje náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu, když žalovaný odvolání dostatečně nepřezkoumal, jak mu ukládá § 89 odst. 2 správního řádu. Zjištěný stav věci nekoresponduje s výrokem napadeného rozhodnutí ani s jeho odůvodněním.

Závěrem žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí rovněž odporuje § 174a zákona o pobytu cizinců a že žalovaný porušil zásadu přiměřenosti, neboť bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem zasáhl svým rozhodnutím do jeho soukromého a rodinného života.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a k věci uvedl, že „správní orgán prvního stupně“ dospěl k závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, s tímto závěrem rozhodnutí se žalovaný ztotožnil. Žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie, resp. státního občana České republiky podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K účelu pobytu doložil rodné listy nezletilých W. Z. a W. S., obě narozené dne ..., matce W. H. , nar. ... a otci F. F., nar. ..., a dva opisy osvědčení o státním občanství České republiky obou jmenovaných. Při podání žádosti ze dne 17. 3. 2011 uvedl žalobce coby žadatel, že sdílí společnou domácnost s družkou W. H. a jejími dcerami, státními příslušnicemi České republiky, pročež splnil podmínku uvedenou v § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie.

Splnění podmínky trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému s občanem Evropské unie, byl povinen žalobce správnímu orgánu nezpochybnitelným způsobem doložit. Obsah spisového materiálu však nesvědčí o doložení vztahu trvalého a vztahu povahy obdobné vztahu rodinnému mezi žalobcem a W. H. . Žalobce pouze bydlí v jedné domácnosti s W. H. a s jejími dcerami, což pro něho nezakládá postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť takový vztah prokázán nebyl, ve výpovědích účastníků byly shledány rozpory zpochybňující faktický rodinný život žalobce s W. H. a s jejími dcerami.

Žalovaný uzavřel, že s námitkami uvedenými v žalobě se ministerstvo vypořádalo ve svém rozhodnutí ze dne 2. 7. 2015, na které odkazuje a doplňuje, že stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Žalovaný nezjistil, že by se ministerstvo dopustilo

žalobcem namítaných vad řízení, které by měly mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, nýbrž ze zjištěných skutečností učinil správný závěr a žádost účastníka řízení zamítl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 87b zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců.

U jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 19. 4. 2017, zástupce žalobce setrval na důvodech uvedených v podané žalobě. Žalovaný se k jednání, na něž byl předvolán, nedostavil, svou neúčast řádně předem omluvil.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a přihlédl též k vadám, jež je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s. ř. s.).

Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po posouzení jednotlivých žalobních námitek dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Předně je třeba uvést, že v dané věci již Městský soud v Praze rozhodoval a rozsudkem ze dne 19. 12. 2013, č. j. 11 A 185/2012-78, předchozí rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze v tomto řízení proto nutně musel dbát, při respektování zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí, zda v následně probíhajícím řízení byl respektován v úplnosti závěr (právní názor) vyjádřený v uvedeném rozsudku Městského soudu v Praze, který předcházel vydání napadeného rozhodnutí, neboť jím soud správní orgány v dalším postupu zavázal.

V odůvodnění uvedeného rozsudku se konstatuje, „Soud dospěl k závěru, že za dané situace bylo na správním úřadu prvního stupně, aby v řízení, zahájeném podáním této žádosti, vedl žalobce k tomu, aby tento tvrzený faktický stav řádně doložil způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti. Jestliže jde o vztah obdobný vztahu rodinnému – v posuzovaném případě vztah rodinného soužití s občankou Čínské lidové republiky s trvalým pobytem na území České republiky a jejími dvěma nezletilými dětmi – státními občany České republiky, nejde o vztah úředně formalizovaný (například uzavřením sňatku, uznáním otcovství k nezletilým a podobně) a není o něm možno požadovat příslušný písemný doklad, pak má soud za to, že nepostačuje, pokud se správní úřad zaměří pouze na posouzení předložených či vyžádaných listinných důkazů, ale je na správním úřadu, aby ve správním řízení postupoval tak, aby byl zjištěn a prokázán faktický stav. Správní úřad je proto povinen vést účastníka řízení k tomu, aby tento faktický (skutečný) stav prokázal a na účastníku řízení je, aby navrhoval správnímu úřadu provedení takového dokazování, aby své břemeno tvrzení a důkazní břemeno náležitě unesl.“

Lze tedy konstatovat, že Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 12. 2013, vyslovil závazný právní názor, v němž uložil žalovanému vést žalobce k tomu, aby tvrzený faktický stav řádně doložil a prokázal způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti jím tvrzené skutečnosti. Jinými slovy na základě výzvy správního orgánu by účastník řízení měl a mohl

navrhnout správnímu úřadu provedení takových důkazů, aby své břemeno tvrzení, potažmo důkazní náležitě unesl. Soud však na základě předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žalovaný se závazným právním závěrem vysloveným ve výše uvedeném rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2013 neřídil.

Ze správního spisu vyplývá, že poté, co byl Městským soudem v Praze vrácen žalovanému správní spis, žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 3. 2014 pod č. j. MV-74587-20/SO-2012 zrušil rozhodnutí ministerstva a věc mu vrátil k novému projednání s pokynem uvedeným v odůvodnění na straně 2 v posledním odstavci, podle nějž správní orgán I. stupně *„je při novém projednání věci povinen za součinnosti účastníka řízení doplnit dokazování tak, aby byla prokázána existence tvrzeného faktického vztahu účastníka řízení k občanům České republiky.“*

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl ministerstvem vyzván dne 7. 11. 2014, avšak pouze k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Zástupce účastníka řízení tak učinil, což je zdokumentováno v protokole ze dne 24. 11. 2014. Následně dne 13. 4. 2015 ministerstvo vydalo rozhodnutí pod č. j. OAM-4629-61/PP-2011.

Jinou aktivitu od vydání zrušujícího rozsudku do vydání napadeného rozhodnutí přes pokyn soudu seznat nelze. Proto nelze než konstatovat, že žalobce přes závazný právní názor soudu nebyl prokazatelně vyzván, aby ke své žádosti o povolení přechodného pobytu na území České republiky předložil doklady ve smyslu § 87b a § 15a zákona o pobytu cizinců, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Současně ani z podnětu žalobce nedošlo k provedení nového dokazování ve věci. Po uvedeném datu vydání rozsudku Městského soudu v Praze nedošlo ke změně ve zjištění skutkového stavu, jež by odůvodnila učiněné právní hodnocení žalovaného v napadeném rozhodnutí.

S ohledem na uvedené skutečnosti není za uvedené procesní situace na místě, aby soud zkoumal věcný obsah žalobcových námitek, neboť žalovaný nedostal své povinnosti vyzvat žalobce k doložení podkladů k rozhodnému zjištění, ačkoli byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2013 č. j. 11 A 185/2012-78 k tomu zavázán. Uvedeným postupem žalovaný porušil ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.

Soud závěrem uvádí, že s ohledem na výše uvedené, je správní orgán v dalším řízení povinen vyzvat žalobce, aby hodnověrným způsobem doložil, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. V novém rozhodnutí se musí řádně vypořádat s novými důkazy, které mu žalobce doloží či s obsahem správního spisu, pokud žalobce zůstane nečinným.

Vzhledem k tomu, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený předchozím rozsudkem zdejšího soudu, dospěl soud k závěru, že se žalovaný dopustil vady řízení spočívající ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí na základě právě citovaného zákonného ustanovení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto jeho zástupci soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za tři úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a účast při jednání u soudu včetně

režijního paušálu dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastoupení se zvyšuje o 21% z 10.200 Kč, tedy o 2.142 Kč, což je 12.342 Kč. Zástupci žalobce tak bude na náhradu nákladů zaplacená žalovaným celková částka 15.342 Kč. Za odkladný účinek soud žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť nebyl shledán důvodným.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. dubna 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.